

Viure de fe

Posar a Crist en el cim de totes les activitats humanes és una tasca aclaparadora. També ho era, però, donar menjar a 5.000 persones amb cinc pans i dos peixos. I els apòstols, quan van acudir a Crist, ho van aconseguir. Us oferim un text sobre la vida de fe.

05/11/2007

La notícia de la mort de Joan el Baptista va afectar profundament el Senyor. Ell havia vingut a alliberar-nos del pecat i de la ruptura amb què

aquest marca profundament la naturalesa humana, que Ell va voler fer pròpia; però precisament perquè –excepte en el pecat– va assumir aquesta naturalesa fins a les darreres conseqüències, no el va deixar indiferent aquesta nova experiència de la maldat –i, en aquest cas, també de la estupidesa frívola – que cap en el cor humà. Es va sentir profundament aclaparat i va experimentar l'impuls de retirar-se a un lloc tranquil, on pogués resar i meditar amb pau[1].

Tanmateix, en desembarcar va veure una gran multitud i es va omplir de compassió per ella[2]. Va passar la resta del dia ocupant-se d'aquella gent, de les seves ànimes i dels seus cossos: els va ensenyar moltes coses i va guarir els malalts. El Senyor no va provocar aquesta situació, la seva intenció era una altra: pretenia simplement meditar i descansar, i fer meditar i descansar els Apòstols.

Però el seu cor sacerdotal no va deixar escapar una oportunitat inesperada d'atendre els altres, encara que això li exigís superar un estat d'ànim molt comprensible.

Com en altres ocasions, els evangelistes no ens diuen res del que Jesucrist va predicar aquest dia. En tenen prou amb que coneguem, a més del seu exemple de generositat, els successos del final d'aquella jornada, que inclouen ensenyaments de relleu per a qui desitja tenir vida interior i transmetre el foc del Senyor.

Magnanimitat

Van transcórrer unes hores. La gernació seguia allí i el Mestre no parava d'ensenyar-los. Els deixebles van començar a inquietar-se pensant què succeiria quan aquella multitud fos conscient que no tenien temps d'aconseguir un lloc on proveir-se de queviures. Van acudir a Jesús: el lloc

és despoblat i l'hora ja és avançada; acomiadeu les multituds perquè vagin als vilatges a comprar-se menjar[3]. Aquestes persones tenen una necessitat i cal donar-los l'oportunitat de satisfer-la abans que sigui tard. El Senyor els va respondre d'una manera sorprenent: no cal que se'n vagin, doneu-los vosaltres menjar[4]. El seu problema és també el vostre problema: afronteu-ho vosaltres.

Probablement els Apòstols no havien acudit a Jesús fugint de la seva responsabilitat, no estaven intentant treure's de sobre aquesta dificultat. Era, senzillament, una tasca que els superava de tal manera, que ni se'ls havia passat pel cap que tingués a veure amb ells. Per descomptat, es compadien d'aquelles gents, però què més hi podien fer?

Per això, la resposta del Senyor els deixaria desconcertats: nosaltres?;

els hem de donar menjar nosaltres?; però si ¡fins i tot pel jornal de dos-cents dies de treball ens donarien una quantitat de pa irrisòria per a tal multitud![5]; què podem fer nosaltres?

El Mestre, però, no va cedir; va voler que fessin seu aquest problema: quelcom podreu fer... Quants pans teniu? Aneu a veure-ho[6]. Els Apòstols reconeixen la insuficiència dels mitjans: tenim només cinc, i dos peixos[7]. Porteu-me'ls aquí[8].

Durant els anys de tasca apostòlica que van viure després, potser moltes vegades pensarien en allò que Jesucrist els havia ensenyat aquell dia: si només tenim aquests mitjans, amb aquests mitjans hem d'afrontar el problema; no n'hi ha prou amb els bons desitjos, la compassió davant la necessitat la multitud.

Tampoc per a un cristià n'hi ha prou amb comprovar que un punt de

lluita o un objectiu apostòlic supera les seves capacitats. Els cristians hem de tenir el cor gran i el cap clar: considerar amb serenitat quants pans tenim, què podem fer, sense deixar-nos aclaparar pel que no podem; encara que sembli molt insuficient, hem de posar als peus del Senyor allò que és a la nostra mà.

Els evangelistes ens diuen que Jesucrist va prendre aquells aliments, els va beneir, va partir els pans i els va donar als deixebles perquè aquests els distribuïssin entre la gent. Va arribar per a tots, i fins i tot va sobrar tant que es van necessitar dotzes coves per guardar les restes: va sobrar més que no pas tenien en començar; la intervenció divina va fer que els mitjans de què disposaven cresquessin en l'esforç generós per ajudar als altres.

Sant Joan relata aquesta escena com a introducció al llarg discurs del

Senyor sobre el Pa de vida. La relació entre els dos passatges és clara: la multiplicació dels pans és figura del gran misteri de l'eucaristia[9], on el Senyor ens ofereix un aliment suficient i sobreabundant; i va fins i tot més lluny, ja que pel prodigi de la transsubstanciació, quelcom que és sols material i pobre es converteix en el Cos i la Sang de Crist: aliment sobrenatural, Pa dels àngels, nou mannà que restaura les forces del nou Poble de Déu. Però també podem extreure d'aquest esdeveniment altres ensenyaments.

Si meditem l'escena mirant d'aplicar-la a la vida interior, potser tindrem la impressió que el Senyor ens diu: pensa quins són els teus mitjans, examina't amb audàcia; després, posa als meus peus allò que tinguis; i no et preocupis si t'hi manca, perquè a Mi em sobra.

Audàcia

Reflexionem ara sobre la situació dels Apòstols que, una vegada decidits a posar en joc totes les possibilitats, s'enfronten a la tasca de distribuir quelcom palesament escàs a una gernació considerable. No és fàcil de fer-se càrrec de com es va produir el miracle. Miracles d'un altre tipus poden ser potser més sorprenents, però per descomptat més fàcils d'imaginar: Jesucrist posa la mà sobre d'algú, o pronuncia unes paraules, i el malalt recobra la salut. En canvi, aquí no resulta senzill saber què va passar exactament, perquè va poder succeir de diverses maneres (cf. Sant Joan Crisòstom, *Homiliae in Matthaeum*, hom. 49, 2-3; Sant Hilari, *In Matthaeum*, 14).

Hi ha la possibilitat que el munt de trossos en què Jesús havia dividit els cinc pans i els dos peixos augmentés sobtadament de volum, i allò que abans era poc es fes sobreabundant, davant l'admiració dels Apòstols. És

possible, efectivament, que succeís així; però hi ha una altra possibilitat menys espectacular, que ajuda a percebre amb més claredat un ensenyament fonamental que probablement Crist va voler transmetre als deixebles i als qui el seguiríem al llarg dels segles.

Podria haver passat que el Senyor lliurés a alguns dels Apòstols una part dels trossos de pa i aquests comencessin a distribuir-los a la gernació. A poc a poc, es van anar adonant del prodigi: va arribar per a tots i fins i tot va sobrar. També el manà era impossible d'acumular d'un dia per l'altre[10]: Déu volia que els qui rebien aquell aliment no perdessin la consciència que era un do diví i s'abandonessin en Ell, en comptes de cercar una seguretat merament humana. Potser Jesús va voler que els Apòstols tinguessin una experiència similar.

Per a aquells dels presents que van ser conscients d'allò que succeïa, va ser un motiu de sorpresa i d'admiració. Per als Apòstols va ser una clara lliçó de fe. Uns mesos després, el Senyor els anava a demanar que es fessin càrrec de la formació de milions d'ànimes: aneu pel món sencer i prediqueu l'evangeli a tota criatura[11]. Sens dubte, se'ls venia a sobre una tasca que clarament els superava: qui eren ells?, què podien fer?, no seria més raonable proposar-se metes que fossin al seu abast?

Llavors farien memòria del que havien viscut. Recordarien que el Senyor els va demanar que fessin un recompte dels mitjans; per a Ell era igual de difícil donar menjar a aquella multitud amb cinc pans que amb cap, però va voler ensenyar-los a posar tot de la seva part. Rumiarien que Ell no va permetre que l'escassetat de mitjans rebaixés

l'objectiu que els havia proposat; que no es va conformar amb prestar una ajuda simbòlica que no resolgués el problema. Recordarien també que els seus mitjans van ser sempre escassos... però van acabar sent suficients. En definitiva, haurien après que les seves condicions no eren determinants –tot i que havien d'examinar-les–, sinó el poder de Déu i les necessitats de les ànimes.

Els cristians ens hem de sentir interpel·lats per la set que Déu té d'ànimes en tots els ambients i feines[12]. Desitgem posar Crist en el cim de totes les activitats dels homes[13]. No podem dilatar l'inici d'aquesta tasca fins que disposem de tots els pans necessaris per donar de menjar a aquesta multitud; no podem plantejar-nos metes petites en l'ajuda als altres, encara que després –de fet– haguem de procedir pas a pas fins a aconseguir les grans.

En proposar-nos objectius alts i generosos, és fàcil que sentim fortament la desproporció entre les nostres capacitats i allò que pensem que el Senyor espera, i fins i tot que experimentem un cert vertigen, una sensació d'impotència i d'inseguretat que no hem d'entendre com una prova que ens manca fe. Al contrari, és potser una demostració que l'amor de Déu ens està impulsant més enllà de la nostra petitesa.

Aquest sentiment d'inquietud, lluny de contradir la magnanimitat, dona sentit a l'esperança, perquè on hi ha absoluta certesa, l'esperança no pot existir[14].

Optimisme

La fe amb què el Senyor espera que actuem no consisteix, doncs, en la seguretat que les nostres qualitats es multiplicaran. Consisteix més aviat a posar els nostres cinc pans al servei de Déu, a actuar com si aquests pans

fossin suficients, fins i tot si mentre ho fem continuem sentint palmàriament la nostra limitació. La vida de fe no es demostra en els sentiments, sinó a les obres, també quan els sentiments semblen contradir aquestes certeses fonamentals en què es recolza tot el nostre actuar.

L'optimisme cristià no és un optimisme embafador, ni tampoc una confiança humana en què tot sortirà bé. És un optimisme que enfonsa les arrels en la consciència de la llibertat i en la seguretat del poder de la gràcia; un optimisme que porta a exigir-nos a nosaltres mateixos, a esforçar-nos per correspondre en cada instant a les crides de Déu[15].

La fe del cristià no és la ingenuïtat de qui no es fa càrrec de les dificultats i confia, per això, que tot sortirà bé. Al contrari, la fe genera un optimisme

arrelat en la consciència de la llibertat, és a dir, que se sosté i s'alimenta de la consciència que les coses poden anar malament i de fet de vegades aniran malament, perquè la llibertat humana –la nostra i la dels altres– no sempre cercarà el que Déu vulgui. És, per això, un optimisme que porta (...) a esforçar-nos per correspondre en cada instant a les crides de Déu, fins i tot sabent que ni tan sols així tindrem certesa que tot serà favorable.

La fe que el Senyor em demana i espera de mi no és, per tant, la confiança en la bona marxa de les coses. És la seguretat que, vagin aquestes com vagin, Déu se servirà d'elles a favor meu, a favor dels qui m'envolten i de l'Església sencera. Dit d'una altra manera: Déu no espera de mi que tot em surti bé, ni tampoc jo espero de Déu que si faig el que dec tot evolucionarà favorablement; seria ingenu pensar que es suficient

ser bo perquè tot sigui positiu. Déu espera que jo em fiï d'Ell i per això posi el que està de la meva part perquè les coses vagin bé. I jo tinc la certesa que, fent el que Ell vol, estic aconseguint l'objectiu que realment importa en la meva vida, encara que allò no sempre produeixi un estat de coses positiu: hi haurà coses que aniran malament, però seguiré el consell de l'apòstol: *noli vinci a malo, set vince in bono malum*; no et deixis vèncer pel mal; al contrari, venç el mal amb el bé[16], i per això, malgrat tot, el bé estarà vencent: *omnia in bonum!*: tot és per a bé!

El Senyor ha encomanat una gran missió a l'Església i a cada cristià. És lògic que advertim que excedeix les nostres capacitats i fins i tot que, quan hi pensem, a vegades ens sentim aclaparats. També ho és que de vegades, davant tanta feina, no sapiguem per on començar i tinguem

la temptació de permetre que la nostra limitació ens bloquegi.

La meditació de l'escena que acabem de considerar ens farà novament conscients que el Senyor espera que –com els Apòstols– assumim la responsabilitat d'ajudar moltes ànimes, aplicant-nos a aquesta tasca amb totes les nostres capacitats. I espera també que comencem a fer allò que puguem, sense deixar-nos dominar per la preocupació de si aconseguirem culminar la feina. L'escassetat dels nostres pans i peixos no ha de ser motiu suficient per impedir que fem allò que en cada moment sigui a les nostres mans: Déu proveirà al que vingui després. Així, encara que no sentim una gran seguretat, estarem vivint de fe.

[1] Cf. Mt 14, 13.

[2] Mt 14, 14.

[3] Mt 14, 15.

[4] Mt 14, 16.

[5] Cf. Mc 6, 37; Jn 6, 7.

[6] Mc 6, 38.

[7] Ibídem.

[8] Mt 14, 18.

[9] Cf. *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 1335.

[10] Cf. Ex 16, 17-20.

[11] Mc 16, 15.

[12] Cf. Sant Josepmaria Escrivà, *Camí*, n. 301.

[13] Sant Josepmaria Escrivà, *Forja*, n. 685.

[14] Cf. Rm 8, 24.

[15] Sant Josepmaria Escrivà, *Forja*, n. 659.

[16] Rm 12, 21.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/viure-de-fe/](https://opusdei.org/ca-ad/article/viure-de-fe/)
(12/12/2025)